

Glerþakið verður að rjúfa

Kvennalistinn getur augljóslega enn þá komið á óvart með uppáttækjum sínum, þótt kominn sé af bernskusekið. Nú síðast er það landsfundurinn, sem var auðvitað allt öðruvísi en allir aðrir landsfundir, b.e.a.s. hjá venjulegum stjórnmálflokkum. Nema hvað! Kvennalistinn var ekki stofnaður til að feta troðnar slóðir né starfa á hefðbundnum nótum.

Opinská og heiðarleg umræða

Það er nokkuð másað yfir því að Kvennalistakonur skyldu leyfa sér að nota landsfund sinn til þess að ræða stöðu kvennabaráttu og hlutverk Kvennalists nū og framvegis, að ekki sé nú minnst á þá ósvinnu að senda frá sér oldungis óhefðbundna ályktun, þar sem hvorki er minnst á vanda landbún-aðarins, fiskveiðikvóta, skattbyrðar né niðurskurð í velferðarkerfinu. Reyndar er þetta allt saman í nýrri stefnuskrá Kvennalists, en það er kannski bjartsýni að ætla mönnum sílkt langtíma minni.

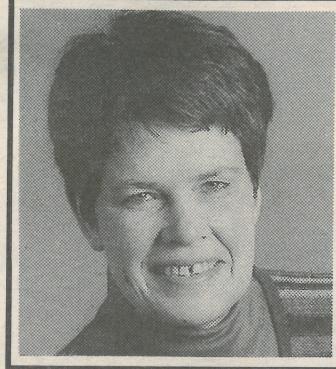
Auðvitað er þetta fáheyrð ósvífní að blása svona á allar hefðir og venjur, en ósköp hefðu nú stjórnmálflokkar almennt gott af því að víkja af braut vanans og spryrja sjálfa sig óþægilegra spurninga um erindi, tilgang, hlutverk og markmið. Það dettur þeim þó aldrei í hug, sannferðir um að beir einir séu handhafar sannleikans.

Umræðan á landsfundinum var nauðsynleg og lerdómsrík. Hún var opinská og heiðarleg og vísaði veginn áfram til frekari umræðu. Kvennalistinn er ekki eiginlegur stjórnmálflokkur, heldur hreyfing, sem vinnur að kvenfrelsi og mannréttindum kvenna. Vinnureglan hefur allt frá upphafi verið að endurskoða í sífelli markmið og leiðir. Markmið Kvennalists getur aldrei verið að viðhalda sjálfum sér. Lokist ein leið að settu marki verður að leita baráttunni framrásar í nýjum farvegi.

Leiðirnar a.m.k. fjórar

Kvennalistakonur standa nú frammi fyrir a.m.k. fjórum kostum: Í fyrsta lagi að efla baráttuna með sömu formerkjum og hingað til. Í öðru lagi að freista þess að opna Kvennalistann meira fyrir körlum og konum, sem vilja starfa í stjórnmálahreyfingu með sterkuðum kvennapolítiskum áherslum. Í þriðja lagi að ganga til samstarfs

Kjallarinn

Kristín Halldórsdóttir
þingkona Kvennalista

fyrir kvenfrelsi. Niðurstaða landsfundar var að fara fyrstnefndu leiðina, en jafnframt að ræða þær allar áfram. Aðeins ein leið er ófær, og hún er sú að gefast upp.

Hið ósýnilega glerþak

Í ályktun landsfundar, sem því miður hefur óviða birst í heild sinni, eru nefnd dæmi um valdleysi kvenna og um stöðu kvenna í kjaramálunum og inni á heimil-

svarað fyrir sig og segir m.a. í ályktun landsfundar:

„Settu marki hefur ekki verið náð fyrr en kynferði hættir að hafa áhrif á aðstæður, starfsferil og kjör fólks. Konur sætta sig ekki við neitt minna en efnahagslegt, félagslegt og líkamlegt sjálfstæði. Þær eiga rétt á frelsi til að velja lífi sínu þann farveg sem hugur beirra stendur til. Þær eiga skilið að vera meðnar að verðleikum á eigin fer-

„... ósköp hefðu nú stjórnmálflokkar almennt gott af því að víkja af braut vanans og spryrja sjálfa sig óþægilegra spurninga um erindi, tilgang, hlutverk og markmið.“

unum. Minnt er á hið ósýnilega glerþak ríkjandi viðhorfa og hefða, sem konur reka sig sífellt upp í, og spurt hvort þetta sé sú verold sem við viljum. Kvennalistinn hefur

sendum. Það er sú verold sem við viljum.“ Það er dugur og jákvæður kraftur í konum. Þær munu að lokum rjúfa glerþakið ósýnilega. Kristín Halldórsdóttir

„Markmið Kvennalists getur aldrei verið að viðhalda sjálfum sér,“ segir Kristín m.a. í greininni.